

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2013 r. — VTZ i in. przeciwko Radzie**(Sprawa T-108/13)**

(2013/C 114/64)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Volżskij trubnyj zavod OAO (VTZ OAO) (Wołżski, Rosja); Taganrogskij metallurgičeskij zavod OAO (Tagmet OAO) (Taganrog, Rosja); Sinarskij trubnyj zavod OAO (SinTZ OAO) (Kamieński Uralski, Rosja) oraz Severskij trubnyj zavod OAO (STZ OAO) (Polewskiej, Rosja) (przedstawiciele: J. Bellis, F. Di Gianni oraz G. Coppo, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1269/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. nakładającego ostateczne cło antidumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub ze stali pochodzących m.in. z Rosji w następstwie częściowego przeglądu okresowego, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 w tej części, w jakiej odnosi się ono do sprzedaży, o której mowa w ust. 23-33 zaskarżonego rozporządzenia w zakresie dochodzenia przeglądownego;
- w konsekwencji częściowego stwierdzenia nieważności, o które skarżący wnoszą powyżej, obniżenie wysokości cła antidumpingowego nałożonego na grupę TMK z 28,7% do 13,6%;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) W zarzucie pierwszym strona skarżąca podnosi, że Rada bezprawnie opierała się na innych kryteriach niż te zawarte w stosownych przepisach celnych, aby zaklasyfikować rury, o których mowa w ust. 23-33 zaskarżonego rozporządzenia.
- 2) W zarzucie drugim strona skarżąca podnosi, że konkretne założenia, na których opierała się Rada stwierdzając, że rury, o których mowa w ust. 23-33 zaskarżonego rozporządzenia, nie są objęte kodem 7304 59 10, są błędne.
- 3) W zarzucie trzecim strona skarżąca podnosi, że w świetle szczególnych okoliczności tego przypadku, sam fakt, iż

rury, o których mowa w ust. 23-33 zaskarżonego rozporządzenia, były rzeczywiście wykorzystywane do produkcji rur i przewodów rurowych o innych przekrojach poprzecznych i grubościach ścianki dowodzi tego, że są one objęte kodem CN 7304 59 10.

Odwołanie wniesione w dniu 22 lutego 2013 r. przez Marię Concettę Cerafogli od wyroku wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-43/10 Cerafogli przeciwko EBC**(Sprawa T-114/13 P)**

(2013/C 114/65)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Wnosząca odwołanie: Maria Concetta Cerafogli (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- a w konsekwencji uchylenia:
 - stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 24 listopada 2009 r. oddalającej skargi wnoszącej odwołanie na dyskryminację i naruszanie jej godności, wywołane zachowaniem jej przełożonych, oraz, w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 24 marca 2010 r. oddalającej jej specjalne odwołanie;
 - uwzględnienie żądań wnoszącej odwołanie przedstawionych w jej odwołaniu w drodze administracyjnej, a konkretnie:
 - zaprzestania wszelkiej dyskryminacji i mobbingu wobec wnoszącej odwołanie, w postaci wypowiedzi ustnych, a także zlecanych zadań i stosowanych rozwiązań organizacyjnych;
 - wręczenia jej wycofania się na piśmie przez G. z jego obraźliwych i zawierających groźby wypowiedzi;
 - w każdym razie, przyznania zadośćuczynienia za krzywdę i odszkodowania za szkody materialne, których doznała, szacowanych ex aequo et bono na 50 000 EUR (za krzywdę) i 15 000 EUR (za szkodę materialną);

- nakazania EBC udostępnienia pełnego sprawozdania z wewnętrznego dochodzenia administracyjnego wraz z załącznikami, w tym protokołami z przesłuchań. Ponadto nakazania EBC udostępnienia również wszelkiej korespondencji między komitetem prowadzącym dochodzenie lub głównym prowadzącym dochodzenie a zarządem lub prezesem EBC;
 - nakazania wezwania dawnego doradcy ds. socjalnych strony pozwanej na świadka.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania odwoławczego i postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony, przeinaczenia informacji zawartych w aktach sprawy, naruszenia zasady proporcjonalności, naruszenia art. 20 rozporządzenia (WE) nr 45/2001⁽¹⁾ oraz naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego. W tym względzie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej naruszył prawo oraz naruszył jej prawo do obrony, uznając, że nie może ona powoływać się na obowiązek EBC przestrzegania prawa do obrony. Odmowna decyzja w sprawie jej wniosku o udzielenie wsparcia miała bowiem znaczący wpływ na jej interesy, a w dodatku postępowanie zostało „wszczęte” przeciwko wnoszącej odwołanie w rozumieniu orzecznictwa (sprawa Komisja przeciwko Lisrestal). Z uwagi na brak umożliwienia wnoszącej odwołanie zapoznania się z aktami sprawy, była ona również niezdolna do obrony swoich praw w odniesieniu do tych akt na zadowalających warunkach przed sądem europejskim, wskutek czego naruszone zostało również jej prawo do skutecznego środka prawnego.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego i obowiązku uzasadnienia przez sąd. W tym względzie wnosząca odwołanie zwróciła się do Sądu do spraw Służby Publicznej o nakazanie EBC przedstawienia zgodnie z art. 55 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej akt z dochodzenia wraz z załącznikami do sprawozdania z dochodzenia i protokołami z przesłuchań. W zaskarżonym wyroku odmówiono zarządzenia tych środków organizacji postępowania z naruszeniem prawa wnoszącej odwołanie do skutecznego środka prawnego oraz obowiązku uzasadnienia.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia mandatu komitetu oraz obowiązku wspomaganie, ze względu na to, że ustalenia obydwu postępowań odwoławczych (tj. dochodzenia i

postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej) są bardzo ograniczone, gdyż wykazały one jedynie, że istnieli współpracownicy, którzy zgłosili fakt negatywnych wypowiedzi na temat wnoszącej odwołanie i jej pracy. Jednakże to miało się z zakresem jej wniosku o udzielenie wsparcia — a tym samym mandatem komitetu — w szczególności o ocenę ustaleń dotyczących negatywnych wypowiedzi na jej temat. Ponadto zaskarżony wyrok pomija niesprawiedliwy charakter tej sytuacji, w szczególności to, że wnosząca odwołanie nie była informowana o rzeczonych negatywnych opiniach, a przez to znalazła się w sytuacji niemożliwej do zaradzenia, w której godzono w jej reputację, a ona nie mogła się bronić.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 6 ust. 5 okólnika administracyjnego 1/2006 zarządu EBC z dnia 21 marca 2006 r. w sprawie wewnętrznych dochodzeń administracyjnych, ze względu na to, że w zaskarżonym wyroku błędnie uznano, że przekazanie sprawozdania z dochodzenia wraz z pełnymi aktami może mieć miejsce tylko w stosunku do prowadzącego dochodzenie.
- 5) Zarzut piąty dotyczący oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia przez sąd obowiązku uzasadnienia, ze względu na to, że definicja oczywistego błędu w ocenie zawarta w zaskarżonym wyroku jest niezgodna z orzecznictwem Sądu. W zaskarżonym wyroku naruszono również zasady kontroli oczywistego błędu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2013 r. — Dennekamp przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-115/13)

(2013/C 114/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gert-Jan Dennekamp (Giethoorn, Niderlandy) (adwokaci przedstawiciele: O. Brouwer i T. Oeyen)

Strona pozwana: Parlament Europejski